

[Udenrigsministeren.]

dingen, vi er inde i, og det er vel det, der gør, at vi har grund til at håbe på og tro på, at det hele ikke bare bliver et slag i luften, at der af mange grunde synes at være en periode nu, hvor man kan løbe parallelt på nogle af disse områder; jeg tror, det er noget helt centralt og helt afgørende for hele det arbejde, vi er inde i.

Jeg har allerede nævnt hr. Poul Hartlings, jeg vil ikke sige forbehold — så ville jeg også nok blive demteret — over for friere bevægelighed, men opfattelse af, at det er realistisk at gå skridt for skridt. Det tror jeg er rigtigt, ikke mindst hvis vi, som vi nærer håb om, skal få konkrete resultater ud af selve sikkerhedskonferencen, når den nu begynder i juni. Der er jo ingen, der tror, at de konkrete resultater består i noget helt omvæltende, men netop at vi kommer de skridt videre, hvor det ene skridt lige så stille trækker det andet med sig på disse felter.

Hr. Svend Haugaard omtalte Willy Brandts indsats, og jeg er helt enig i, at den har betydet noget helt afgørende for den situation, vi er i. Hr. Svend Haugaard udtrykte også håb om, at begge Tysklande ville være medlem af FN i løbet af 1973. Jeg vil da meget gerne sige, at jeg uden at være for optimistisk vil tillade mig at mene — nu skal man jo være forsigtig med at spå om fremtiden — at vi meget gerne her skulle kunne tale om vished. Jeg kan ikke se noget, der kan hindre det. Jeg tror endda, det vil ske på et rimeligt tidspunkt af 1973; vi kan ikke helt vide det, men at begge tyske stater deltager i FN's arbejde fra næste samlings åbning, er der overhovedet ingen tvivl om efter min bedste overbevisning. Og ligesom vi sagde, da Kina blev medlem, at vi hilste det med glæde, ikke fordi vi var sikre på, at det ville blive nemmere altid — og det har også vist sig at slå til — men fordi det hele ville blive mere virkelighedsnært og mere realistisk, på samme måde må vi sige, at i det øjeblik Østtyskland og Vesttyskland sidder der, så svarer FN igen lidt mere til den verden, vi nu engang lever i, og det må vi se hen til og håbe på kan ske snart.

Jeg opfattede en bemærkning fra hr. Svend Haugaard om anerkendelsen af DDR på en sådan måde — og jeg håber ikke, jeg overfortolker den — at hvis regeringen nu

nogenlunde snart får klaret det problem, gør det efter nordisk drøftelse, efter at vi har redegjort — vil jeg føje til, for det har vi gjort allerede i går — for vore synspunkter i NATO-rådet, og også i forbindelse med at Brandt jo har sagt, at han allerede i denne måned vil underskrive aftalen, så vil det ikke møde modsigelse fra hr. Svend Haugaards side; jeg tror, jeg har udtrykt mig forsigtigt, og sådan vil jeg gerne have lov at opfatte det.

Jeg er helt enig i det synspunkt, hr. Svend Haugaard gjorde gældende vedrørende deltagelse af organisationer. Jeg tror, at næsten ligeegyldigt hvad vi gør, kommer vi ud på en glidebane. Hvis vi begynder at sige: ja men denne organisation er så bred eller så særlig, at den må med, så kan andre lande i denne brogede kreds af østlige og neutrale og vestlige lande komme med organisationer, som det er meget vanskeligt at afvise — og det er jo altså også vores linje, som hr. Svend Haugaard ved, at vi skal prøve at undgå, at vi får alle disse organisationer som observatører.

Hvad angår spørgsmålet om et permanent organ, som også hr. Gert Petersen var inde på, er jeg meget usikker, og det gav jeg også udtryk for i går. Hvis jeg i dette øjeblik skulle tage stilling, så ville jeg sige: nej, når vi ikke ved mere om, hvad dette organ skal, så ville jeg være bange for at få skabt endnu et internationalt organ af regional karakter. Men vi har jo sagt: lad os nu først se, hvordan forberedelserne går, derefter hvordan sikkerhedskonferencen går.

Det punkt, hvor jeg er helt enig — og jeg tror, hr. Gert Petersen udtrykte sig i omtrent samme vendinger — er, at det må ikke standse med dette her. Vi når forhåbentlig nogle resultater på denne sikkerhedskonference, og så må det følges op. Dét er jeg 100 pct. enig, og hvis jeg må opfatte det sådan, at nu må det ikke være en éngangsforestilling, men dette må følges op, dette må fortsætte, så er jeg også enig. Om det præcis skal ske i et nyskabt organ, vil jeg mene det er for tidligt at tage stilling til.

Jeg ved ikke, om min forgænger vil tage mig ilde op, at jeg på begges vegne takker for hr. Gert Petersens tilfredshed med denne og den tidligere regerings indsats; han var lige ved at tage den tilbage, men jeg går ud fra, at vi ved at takke for den på dette tids-